

בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

- בעניין: 1. _____ קונבע, ת.ז. _____
2. _____ קונבע, ת.ז. _____
3. _____ קונבע, ת.ז. _____
4. _____ קונבע, ת.ז. _____
5. _____ קונבע, ת.ז. _____
6. _____ קונבע, ת.ז. _____
7. _____ קונבע, ת.ז. _____
8. _____ קונבע, ת.ז. _____
9. המוקד להגנת הפרט

מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

ע"י ב"כ עוה"ד ל. צמל ו/או אחמד חלאק
ו/או עו"ד חוה מטרס עירון ו/או עו"ד סיגי בן ארי ו/או
עו"ד ד. שנהר ו/או עו"ד נועה דיאמונד ו/או עו"ד בנימין
אחסתריגה ו/או עו"ד בילאל סביחאת
רח' אבו עובידה 2 ירושלים
טל: 02-6273373 פקס: 02-6289327

העותרים

נ ג ד

המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית

ע"י פרקליטות המדינה – מחלקת בגצ"ים
רח' צלאח א-דין 31, ירושלים, 9711054
טל: 02-6466590, פקס: 02-6467011

המשיב

ע ת י ר ה

ובקשה לסעד ביניים

בית המשפט הנכבד מתכבד להזמין את המשיב ולחייבו להשיב מדוע לא יימנע מהחרמה והריסת המבנה בו מתגוררים העותרים בשכירות בגינין, בשכונת אל בטיח'ה, ולחייבו בצו החלטי להימנע מעשות כן.

העותרים הינם הוריו ואחיו של _____ קונבע העצור מאז יום 17.1.2018. הוא בן 28 עובד בתחנת דלק בעיר גינין והתגורר עם בני משפחתו עובר לאירוע שהביא למעצרו. משפחתו מתגוררת בדירה שכורה, ואין היא הבעלים של הבית נשוא צו ההריסה.

עתירה זו מוגשת מבלי שהובאו בפני ב"כ העותרים החומרים המלאים הנחוצים לשם השלמת הטיעונים, ובייחוד חומרי החקירה עליהם מבסס המשיב בקשתו להחרים ולהרוס את הבית נשוא צו ההריסה. העתירה מוגשת באופן בלתי מושלם בשל הצורך הדחוף לעכב ביצועה של עוולה.

ב"כ העותרים שומרת לעצמה את הזכות להוסיף טענות בנוגע לתיק החקירה של הפיגוע המיוחס לבן אחמד, העצור, מיד כשתיענה דרישתה לקבל חומרים אלה.

כמו כן שומרת לעצמה הזכות לטעון טענות שהיו לאחר קבלת חומרי החקירה.

כסעד ביניים:

מתבקש בית המשפט להורות למשיב או מי מטעמו, להימנע מביצוע פגיעה כלשהי בבית נשוא העתירה עד למיצוי ההליכים בעתירה זו.

כמן כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיב לפני שמיעת העתירה לגופה, למסור את כל חומרי החקירה עליהם ביסס החלטתו, כדי שתמצא בידי העותרים תמונה ברורה יותר של החקירה ותוצאותיה.

המועד הממשי שניתן על ידי המשיב לעותרים להגיש את עתירתם ולקבל סעד ביניים הוא עד ליום 22.3.2018 שעה 10:30.

ואלה נימוקי העתירה:

1. נשוא עתירה זו הוא צו החרמה והריסה אשר הוצא על ידי מפקד כוחות צה"ל באזור, בו נאמר כי:

"צעד זה ננקט נוכח צורך הכרחי בשים לב לכך שהנדון השתף בביצוע פיגוע ירי ביום 9.1.2018, במסגרתו נרצח הרב רזיאל שבח ז"ל".

כן נאמר בצו כי המפקד החליט "בתוקף סמכותו כמפקד כוחות צה"ל באזור, ובהתאם לתקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945 וכן יתר סמכויותיו על פי כל דין ותחיקת ביטחון, והואיל וצרכים צבאיים דחופים מחייבים זאת, להחרים ולהרוס את המבנה בעיר גינין, בו התגורר המחבל _____ קונבע ת"ז _____".

מצ"ב צו החרמה והריסה מיום 18.3.2018 מסומן א'

2. ביום 7.3.2018 נמסרה הודעת מפקד כוחות צה"ל על כוונתו דלעיל לעותרים בערבית, וניתנה אפשרות להשיג על ההודעה עד ליום 12.3.2018 שעה 08:00.

מצ"ב העתק ההודעה מיום 7.3.2018 מסומנת ב'

3. בו ביום נשלחה פנייה למשיבים, בה התבקשו להעביר בדחיפות את הודעת המפקד הצבאי בעברית, וכן תצלום האוויר עם סימון הבית וכל חומר אחר הנוגע להודעה. עד תאריך כתיבת ההשגה לא התקבל המבוקש.

מצ"ב העתק הפנייה מיום 7.3.2018 ומסומנת ג'

4. השגת העותרים הוגשה ביום 11.3.2018 ונטענו בה טענות שונות בעניין העדר התשתית העובדתית המספקת, הענישה הקולקטיבית, אי הגשת כתב אישום נגד העצור ואי בירור האשמות נגדו, תחולת עקרון החפות, הפגיעה בזכויות היסוד של העותרים, העובדה שהעותרים הינם אך ורק שוכרים ואינם בעלי הבית. המשיב והתבקש להימנע מכל פעולה או סנקציה נגד העותרים, וזאת עד לאחר בירור האשמה או אי האשמה של העצור, ובדיקת ההליך המשפטי נגדו.

מצ"ב העתק ההשגה מיום 11.3.2018 מסומנת ד'

5. אחרי 7 ימים, קרי ביום 18.3.2018, התקבלה תשובת המשיב הדוחה באופן לאקוני את ההשגה ואת כלל הטענות שנטענו במסגרתה. המשיב לא צירף את הנתונים ההכרחיים שהתבקשו.

מצ"ב העתק התשובה להשגה מיום 18.3.2018 מסומנת ה'

6. ביום 20.3.2018 נשלחה פנייה למשיב במסגרתה התבקש להמציא לידי ב"כ העותרים באופן מידי עותק מחומר החקירה והתגובה של העצור לחשדות הקיימות נגדו, והכל לצורך יעילות ההליך.

מצ"ב העתק הפנייה מיום 20.3.2018 מסומנת ו'

ייאמר כי בניסוח הצו ישנה התייחסות לבן העותר 1 כמי ש "השתתף בבציע פיגוע ירי" ולא כמי שביצע פיגוע ירי. מכאן יש לדעת במדויק מה החלק המיוחס לו, מהי מידת מעורבותו בפועל, מהי גרסתו לגבי מעורבותו והאם החלק המיוחס מצדיק או מאפשר הפעלת סנקציה אכזרית זו כלפי חפים מפשע.

- העותרים:

7. העותר מס' 1 הינו אביו של העצור, יליד 1968 מורה לשפה האנגלית מזה 28 שנים בבית ספר בעיר ג'נין. אביו של העותר 1 היה פליט מאז 1948 מכפר זרעין ליד עפולה היום, ומשפחתו התגוררה שנים רבות במחנה פליטים בג'נין בבית אונר"א.

העותרת מס' 2 הינה אמו של העצור, ילידת 1967 ועקרת בית. לבני הזוג, העותרים 1 ו-2 שבעה ילדים אשר 6 מהם מתגוררים בבית נשוא הצו.

ילדי המשפחה - העותרים 3 – 8 לומדים בבתי ספר ובאוניברסיטאות, וחלק מהם עובד.

- תיאור הבית והבעלות:

8. הבית נשוא צו ההריסה מורכב מ-3 חדרי שינה, 3 שירותים, מטבח, חדר אורחים וסלון.

משפחת העותרת הצליחה לצאת ממחנה הפליטים ג'נין לפני כ- 7 שנים בזכות נדיבות אחיו של העותר מס' 1, מר ____ קונבע. הוא הבעלים הרשום של הבית.

העותרים מתגוררים בבית בשכירות, בהתאם לחוזה שנחתם בין העותר מס' 1 לבין מר ____ קונבע, בעל הבית תמורת דמי שכירות של 600 ₪ לחודש, בהתאם לדמי שכירות מקובלים באזור.

מצ"ב העתק חוזה השכירות מסומן ז'

מצ"ב העתק מנסח טאבו המראה העברת הבעלות לבעל הבית וסומן ח'

בשנת 1985, בעת שעבד באתר בניה בחיפה, נפל בעל הבית ____ קונבע, פועל בנין צעיר, מפגום בקומה השניה של בנין. כתוצאה מתאונת עבודה זו הוא משותק בחלק התחתון של גופו, מרותק לכסא גלגלים, ואינו יכול להעמיד צאצאים.

בכספי הפיצוי שקיבל בעקבות אותה תאונה שהוכרה כתאונת עבודה, קנה בעל הבית את חלקת הקרקע בשנת 1992, ובשנת 2001 קיבל היתר בנייה מוועדת התכנון והבנייה של עיריית ג'נין, ובשנת 2011 הושלמה בניית הבית. פרקי הזמן הממושכים בין כל פעולה ופעולה מלמדים על המאמץ וההשקעה הרבה שנדרשו כדי להקים את הבית.

בעל הבית מתגורר מאז פציעתו מזה כ-26 שנים בירדן עם אשתו הירדנית, והטיפול הרפואי השוטף בו מתרחש בירדן.

הבית נבנה באופן מיוחד שיתאים לבעל הבית הנכה, לרבות שירותים מיוחדים. הוא שוהה בבית ומשתמש בו בעת ביקוריו.

הבית הינו מקור להכנסתו, והשקעה להבטחת עתידו של בעל הבית.

נסיבות פציעתו של בעל הבית והמקור הכספי לבנייתו מהווים כשלעצמם עילה מיוחדת שלא לפגוע בבית.

אופן הריסת הבית כמוצע בצו

9. בתשובה להשגה מיום 18.3.2018 הודיע המשיב כי ההריסה "תעשה באמצעות חבלה חמה מבוקרת", עוד נאמר כי "החלטה זו התקבלה לאחר בחינה ספציפית של מהנדס מוסמך, בכדי למנוע ככל האפשר גרימת נזק לבתים סמוכים".

כבר ראינו במקרים אחרים כי למרות התחייבויות והצהרות המשיב שלא לפגוע בבתיים אחרים, נגרם נזק רב לבתיים הסמוכים, דבר אשר מעיד שאין ליתן משקל מלא להתחייבויותיו של המשיב.

בירור אשמתו של העצור:

10. כבר נאמר במסגרת ההשגה כי עדיין לא התבררה אשמתו של העצור, וכי כל עוד לא נשפט או לכל הפחות הוגש נגדו כתב אישום, אין כל אפשרות לברר את אשמתו ומידת מעורבותו בחשדות המיוחסות לו.

עד תאריך כתיבת שורות אלה, אין בידי ב"כ העותרים ולו ראשית ראיה המצביעה על מעורבותו של בנם של העותרים באירוע הנטען, וכאמור אין בידי העותרים מספיק נתונים כדי להתמודד עם טענת הפיגוע.

מן הראוי שהמשיב יימנע בשלב זה מנקיטת כל צעד עד אשר שתתברר אשמתו ותמנע פגיעה ממשית בעותרים.

לעניין זה, וכפי שנקבע בפסיקה, ככל שתוצאותיהן של החלטות חמורות יותר ובלתי הפיכות, כך יקפיד בית המשפט יותר עם בחינת מעשי הרשות. כן נקבע כי ככל שעוצמת הפגיעה הצפויה בזכות יסוד רבה יותר, צריכות הראיות שביד הרשות להיות כבדות משקל ומשכנעות יותר. (ראו בג"צ 3648/08 סטמקה נגד שר הפנים, פ"ד נג (2) 740, 777)

מצבו הייחודי של בעל הבית – וזיקה משפחתית

11. המשיב לא התחשב בנסיבותיו המיוחדות של בעל הבית נשוא צו ההריסה, כמפורט לעיל בס' 8 לעיל. יש להוסיף על כך את העובדה כי אינו מתגורר במקום דרך קבע, ודבר זה מעיד על חולשת הקשר בינו לבין משפחת העותר ועל היעדר קשר מוכח בינו לבין העצור. **גם הקרבה המשפחתית הפורמלית איננה מגעת כדי אותה רמת קרבה המשפיעה על 'המעגל הבטחוני' של תושב שטחים ומסמנת אותו כנגוע.**

סעיף 3ד לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 קובע כי:

"לא יינתן היתר לשהייה בישראל או רישיון לישיבה בישראל, לתושב אזור, לפי סעיפים 3, 1א3, 2א(2), 3ב(2) ו-3(3) ו-4(2), ולא יינתן רישיון לישיבה בישראל לכל מבקש אחר שאינו תושב אזור, אם קבע שר הפנים או מפקד האזור, לפי הענין, בהתאם לחוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים, כי תושב האזור או המבקש האחר או בן משפחתם עלולים להוות סיכון ביטחוני

למדינת ישראל; בסעיף זה, "בן משפחה" – בן זוג, הורה, ילד, אח ואחות ובני זוגם. לענין זה, רשאי שר הפנים לקבוע כי תושב האזור או המבקש האחר עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל, בין השאר על סמך חוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים ולפיה במדינת מושבו או באזור מגוריו של תושב האזור או המבקש האחר מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל או אזרחיה".

לפיכך לא ייזק בעל הבית ממעשיו של העצור החשוד, ואין לפגוע ברכושו. נושא זה עולה בהרחבה בעתירה מקבילה המוגשת על ידי בעל הבית. זיקתם של העותרים דכאן לאותו נושא בדיוק היא הנחת המשיב כי בעטייו של בן העותרים יש להחרים ולהרוס בית, משמע, לפגוע קשות ברכוש פרטי של אחר. בו בזמן נושא עתירה זו המוגשת בשמה של משפחת העצור, הוא הדרישה לא למנוע מקרובים אלה קורת גג בשל המעשים המיוחסים לעצור. אין לכך הצדקה לגופו של עניין, אין לכך הצדקה במעטפת המשפטית הבינלאומית, ואף לא בפרקטיקה שפותחה בערכאה העליונה ביותר בארצנו.

יש סיכוי רב מאד כי העתירה הנפרדת של בעל הבית תועיל לו, והבית לא ייהרס, כיון שהעילה היחידה להריסתו כלל אינה נוגעת לו. ואם חלילה יוחלט על הריסתו בשל משכנם של בני משפחת העצור בו, ואילו הייתה לכך הצדקה, הן ניתן למנוע משכנם בו מבלי להרוס את הבית. אין לייחס למשיב כוונה לבצע פיצוץ ראווה "חבלה חמה" בכדי לספק יצרי נקמה גרידא תוך חוסר התחשבות במכלול הנסיבות.

- הטיעון המשפטי:

על אף ההריסות הרבות שאושרו פעם אחר פעם על ידי בית המשפט הנכבד, לא ניתן לחדול מלטעון לעייפה את הטעון המשפטי, שגם אם אין הוא מתקבל על ידי בית המשפט הנכבד, הריהו שריר ובריר וקיים.

- אי החוקיות של הריסת בתים

12. המשיב סומך הוראתו להפעיל החרמה והריסה של הבית כולו בו התגורר המנוח על תקנה 119 לתקש"ח 1945 (להלן: "תקנה 119"). העותרים יטענו כי תקנה 119 עומדת כשלעצמה בניגוד לנורמות המחייבות את המפקד הצבאי, ואין להשתמש בה.

13. בעת קיום מצב של כיבוש, מחויב המפקד הצבאי לפעול על פי כללי המשפט ההומניטארי הבינלאומי, ודיני הכיבוש הכלולים בו. המשיב נאמן על השטחים הכבושים ואיננו הריבון בהם. את סמכויותיו בשטח הכבוש הוא יונק מן המשפט הבינלאומי, המהווה את הבסיס

הנורמטיבי להפעלת סמכויותיו (בג"צ 2150/07 **אבו צפיה נ. שר הביטחון**) (לא פורסם 29.12.2009).

14. **בעת קיומו של מצב אחר**, כפי שנוצר לאחר חתימת הסכם הביניים הישראלי פלסטיני בדבר הגדה המערבי ורצועת עזה (נחתם בווינגטון, 28 לספטמבר 1995) (להלן: הסכם הביניים) יש משנה תוקף לדרישה כי המפקד הצבאי יפעל בהתאם לכללי המשפט הבינלאומי ההומניטארי. לצד התוקף הטבעי מתווסף **תוקף הצהרתי מוסכם ומוצהר**.

ס' XIX להסכם הביניים, תחת הכותרת **זכויות האדם ושלטון החוק**, קובע:

”ישראל והמועצה תפעלנה את כוחותיהן ואחריותן על פי הסכם זה בהתחשב בנורמות ובעקרונות בין-לאומיים מקובלים בדבר זכויות אדם ושלטון החוק”

ובסעיף IX – **לנספח I, פרוטוקול בנושא הערכות מחדש והסדרי בטחון**, נקבע שוב במפורש ובמוצהר:

”כללי התנהגות בנושאי בטחון משותפים

”1. זכויות אדם ושלטון החוק

בכפוף להוראות הסכם זה, יפעילו המשטרה הפלסטינית והכוחות הצבאיים הישראליים את כוחותיהם ואחריותם בהתאם להסכם זה תוך התייחסות ראויה לנורמות הבין-לאומיות המקובלות של זכויות אדם ושלטון החוק, וינחו על פי הרצון להגן על הציבור, לשמור על כבוד האדם ולהימנע מהטרדה”.

לפיכך **באספקלריה כפולה** זו יש לבחון את מימוש הנורמות הבינלאומיות המקובלות של זכויות אדם ושלטון החוק, ויישומן במקום המצאות הבית נשוא העתירה.

15. תקנה 119 מזמן המנדט הבריטי סותרת שתי הוראות מרכזיות של אמנת גינבה הרביעית בדבר הגנה על אזרחים בימי מלחמה, המהווה עד היום את הבסיס לדיני כיבוש בדין הבינלאומי. היא סותרת את ס' 33 **האוסר הטלת עונש קולקטיבי** וכל מעשי תגמול נגד מוגנים ורכושם, ואת סעיף 53 לאמנה זו, האוסר על המעצמה הכובשת **להרוס את בתים** ורכוש של מוגנים.

16. ענישה קולקטיבית זו מנוגדת גם לס' 50 לתקנות המצורפות לאמנה, בדבר הדינים ומנהגי המלחמה ביבשה (אמנת האג 1907), האוסרת על הטלת ענישה קולקטיבית, ותקנה 43 לאמנת האג האוסרת פגיעה והרס של רכוש.

17. המשיב כפוף ומחויב לפעול לפי הכללים המשפטיים הבינלאומיים של זכויות האדם, ובמיוחד אמנות האו"ם בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות, ובדבר זכויות חברתיות וכלכליות. כך נקבע גם בחוות הדעת של בית המשפט הבינלאומי לצדק בעניין חומת ההפרדה. נורמות אלה הנחו גם את בית המשפט הנכבד בבחנו את פעולות המפקד הצבאי בג"צ אלבסיוני נ. ראש הממשלה תק-על 2008(1) בג"צ 7957/04 מרעבה נ. ראש ממשלת ישראל תק-על 2005(3) 3333 סי' 24; בג"צ 3239/02 מרעב נ. מפקד כוחות צה"ל תק-על 2003(1) 937, בג"צ 3278/02 המוקד להגנת הפרט נ. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית פ"ד נו(1) 385).

18. הפעלת תקנה 119 מנוגדת גם לסי' 17 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות, המעגנות את זכותו של אדם שלא להיות נתון להתערבות שרירותית או בלתי חוקית בביתו, לסי' 12 המגן על זכותו של אדם לבחור את מקום מגוריו באורח חופשי, לסי' 26 המגן על הזכות לשוויון בפני החוק, ומנוגדת לסי' 7 המגן על הזכות שלא להיות נתון ליחס או לעונש אכזרי, בלתי אנושי או משפיל. גם וועדת זכויות האדם של האו"ם, בבחנה את יישום האמנות במדינות השונות החברות באו"ם, קבעה בחוות דעתה משנת 2003 כי הפעלת התקנה מנוגדת לאמנה.

19. התקנה אף עומדת בניגוד לסעיפים שונים של האמנה לזכויות חברתיות וכלכליות, למשל סי' 11 (המגן על זכות לדיור ולתנאי מחיה נאותים) סי' 10 (המגן על התא המשפחתי) סי' 12-13 וסי' 17 להצהרה לכל באי עולם בדבר זכויות האדם. יש חשש כי הפעלת תקנה 119 לתקש"ח עלולה אף לעלות לכלל פשע מלחמה לפי הגדרות סי' 8(2)(IV) לחוקת רומא, בדבר הקמת בית הדין הפלילי הבינלאומי.

- איסור על ענישה קולקטיבית ופגיעה בזכויות יסוד :

**"חללה לך מעשת כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה
כצדיק פרשע חללה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט"
ראשית יח כה.**

20. סי' 119 מעצם טיבו נועד לפגוע ברבים. האיסור על ענישה קולקטיבית מצא ביטוי במשפט הבינלאומי המנהיג, דוגמת סי' 50 לאמנת האג, הקובע כי לא יוטל עונש כללי בגין מעשים של יחידים אשר הציבור אינו יכול להיחשב כאחראי להם. סי' 33 לאמנת גינבה הרביעית קובע קטגורית כי אדם מוגן לא ייענש בגין מעשה שלא הוא ביצעו. ענישה קולקטיבית ודוגמתה, וכל מעשה של הטרדה או טרור - אסור. מעשי נקם נגד מוגנים ורכושים - אסורים.

21. הדבר בא לידי ביטוי גם בפסיקת בית משפט נכבד זה :

"כבר עמד חברי השופט מ. חשין על כך לעניין תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945, תפיסת היסוד הינה כי "איש בעונו יישא ואיש בחטאו יומת... אין עונשין אלא אם כן מזהירין ואין מכים אלא את העבריין לבדו" (בג"צ 2006/97 גנימאת נ. אלוף פיקוד מרכז-עזי דיין פ"ד נא(2) 651 בעמ' 654).

22. המשיב לא הצליח להראות או להוכיח שהפעלת סמכותו מכוח תקנה 119 מוצדקת ויש בה כדי להרתיע. לא זו אף זו הפעלת הסמכות אינה מידתית שכן היא פוגעת בבני משפחה, ובייחוד בקטינים מבניהם, אשר כפי שנאמר במסגרת ההשגה ועוד ייאמר במסגרת עתירה זו לא הייתה להם כל מודעות למעשיו או כוונותיו אם היו, ולא נטען או הוכח שהעותרים עצמם ידעו מראש על כוונותיו של העצור, ולא מנעו אותו מלבצעם.

23. נראה כי כוחות המשיב קיבלו הדרכה כיצד לחפש נתונים 'מפלילים' מבני המשפחה, על מנת לרפד את הדרך לקבל אישור בימ"ש נכבד זה לצו הדקוניה. אלא שלמרות ניסיונותיהם לקושש מילות תמיכה וגאווה במעשה המיוחס לעצור, לא עלה הדבר בידם, כמפורט בתצהירו של העותר מס' 1. מכאן, העותרים כולם אף אינם מעגל מעודד כלפי מעשים מעין אלה המיוחסים לעצור. טענה כזו נסתתמה.

- אפליה ביישום ענישה והרתעה:

24. יש לברך על כך כי סנקציה נקמנית ופסולה כזו נחסכה מאזרחי ישראל שביצעו עבירות חמורות ומכוערות לא פחות ואף רצחו ילדים. אין לכאורה מניעה מהפעלת הסנקציה על ידי ישראל כלפי אזרחיה של המתגוררים בישראל או בהתנחלויות, אולם טוב שאין היא ננקטת כלפי ישראלים, ועל אחת כמה וכמה יש להימנע מלנקוט בו נגד תושבי שטח כבוש, דוגמת העותרים, המוגנים גם על ידי החוק הבין-לאומי והסכם הביניים.

- התועלת איננה מוכחת:

25. שוב ושוב עולה אותה שאלה – האם מוצדק ומשתלם לבצע עבירות על המשפט הבינלאומי ולהמיט קלון על אזרחי המדינה בשל החלטותיו של המשיב? על מנת להשיב בחיוב על שאלה זו היה הכרח להוכיח את היעילות הבלתי מעורערת של סנקציה זו. לאחר שנקבע כבר בעבר כי אין היא מועילה ואינה אפקטיבית.

הוכחה כזו נדרשת מחדש, דווקא לאור הטענות של התגברות מעשי טרור של יחידים, וגלי פיגועים, ואין היא בנמצא.

26. בשל נסיבות העניין ולחץ הזמנים שקבע המשיב, ניגבה תצהיר טלפונית מן העותר מס' 1 לתמיכה בעתירה זו.

מצ"ב תצהיר לאימות העובדות

לאור כל האמור לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו ביניים, צו על תנאי וצו החלטי כמבוקש, ולהטיל הוצאות עתירה זו ושכ"ט עו"ד על המשיב.

—
ל. צמל, עו"ד
המוקד להגנת הפרט
ב"כ העותרים

22.3.2018